

τῶν φυτῶν τούτων ἔτεινον πρὸς ἀναζήτησιν νέων ἀποδείξεων ὑπὲρ τῆς θεωρίας τῆς ἀναπτύξεως. Οὕτω δὲ ἐξήγησε τὰς λεπτὰς διευθετήσεις τῆς ὀργανώσεως τῶν ἐντομοφάγων φυτῶν ὡς ἀναγκαίως ἀναπτυχθεῖσας κατὰ τὴν ἔλλειψιν ἀφθόνου ἄζωτούχου τροφῆς ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, ὅτε τὰ διὰ τῆς φυσικῆς διαλογῆς εὐθετα γενόμενα φύλλα τῶν φυτῶν πρὸς σύλληψιν καὶ ἀπορρόφησιν τῶν ἐντόμων ἀνεπλήρωσαν ταύτην. Ἐνεκα τούτου βλέπομεν αὐτὸν ἐπανειλημμένως τῆδε κάκεισε ἐκφραζόμενον, ὅτι ἡ σύλληψις τῶν ἐντόμων ὑπὸ τῶν φυτῶν τούτων οὐ μόνον εἶνε ὠφέλιμος αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ ἀναγκαία, ὡς ἐκ τοῦ ἔλλειπτος σχηματισμοῦ τῶν ῥιζῶν τῶν ἢ τοῦ ἔλλιπτος εἰς τροφήν ἐκ βρυῶν ἐδάφους, ἐν ᾧ τὰ φυτὰ ταῦτα φύονται.

Κατὰ τῆς ἐξηγηματικῆς ταύτης ιδέας ἐρρίφθησαν πολλαὶ ἀντεγκλίσεις, μέχρι σήμερον δὲ αἱ πειραματικαὶ ἔρυναι καὶ αἱ συζητήσεις ἐξακολουθοῦσι. Μὴ σκοποῦντες νὰ μεταφέρωμεν τοὺς ἀναγνώστας τῆς Ἑστίας ἐπὶ τοῦ πεδίου τούτου τῶν ἐπιστημονικῶν μαχῶν παραθέτομεν μετὰφρασιν τῆς ἀνακοινώσεως τοῦ κ. Χελδράχ τῆς γράψεώς ἀπὸ Μουζίνιτσης τοῦ ὅρους Κόρακος (ἐν Δωρίδι) τῇ 27 Ἰουλίου 1879.

«Τὸ νὰ μὴ ἀποτελῶσιν ἐξαίρεσιν τὰ ἐν Ἑλλάδι εἰς τὰς ἐγνωσμένας τῶν ἐντομοφάγων οἰκογενείας ὑπαγόμενα εἶδη τῶν φυτῶν ἦτο ἐπόμενον. Ἀλλ' ἔλειπον μέχρι τοῦδε ἄμεσοι τὸ γεγονός βεβαιῶσαι παρατηρήσεις. Τελευταῖον, κατὰ τὴν τοῦ ἔτους τούτου βοτανικὴν θερμὴν δόξα, πρὸς μου ἐπὶ τῶν ὀρέων τῆς βορείας Ἑλλάδος κητύχησα νὰ κάμω ἀποτελεσματικὰς παρατηρήσεις εἰς τὸ φυτὸν ἐκ τοῦ γένους τῆς Λιποφύλλου (Pinguicula), τοῦ μόνου ἐκ τῶν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ χλωρίδι εὐρίσκομένων ἐντομοφάγων φυτῶν.

Τὸ φυτὸν τοῦτο εὗρον κατὰ τὸ ἀνώτερον ὄριον τῆς χώρας τῶν ἐλατῶν καὶ εἰς τὴν ἀνωτάτην ὑπάλπειον ζώνην τοῦ ὅρους Κόρακος, εἰς ὕψος 5,500-7000 ποδῶν ὑπὲρ τὴν θάλασσαν, ἐνθα τὸ φυτὸν φύεται ἐν ὑδρολοῖς καὶ ἐλώδεσι χωρίοις, καὶ ἐνθα ἡδυνήθη νὰ παρατηρήσω αὐτὸ ἐπανειλημμένως κατὰ τὴν ἐν τῷ ὄρει τούτῳ διατριβήν μου ἀπὸ τῆς 21 μέχρι τῆς 26 Ἰουλίου.

Τὰ ἄνθη τοῦ φυτοῦ τούτου εἰσὶν ὑπόλευκα, τὰ φύλλα λιπώδη (διὸ καὶ θεωρῶ αὐτὸ ὡς ποικιλίαν τῆς *Pinguicula hirtiflora* (var. *floribus pallidis*) τῆς ἀπαντώσης ἐπὶ τῶν ὀρέων τῆς Πελοποννήσου, ἧς τὰ ἄνθη ἔχουσι χρῶμα ἀνοικτὸν κυανοῦν.

Ἐχει δὲ ἡ Λιπόφυλλος αὕτη τὴν φυσιογνωμίαν τῶν λοιπῶν εἰδῶν τοῦ γένους τούτου, διὸ ὅπως καὶ ταῦτα, φέρει 6-10 ἐπιμήκη ἀμβλυκατάληκτα πρόσρριζα φύλλα, κυκλῆδον διατεταγμένα, ἀφ' ὧν ἐκβλαστάνουσιν οἱ λεπτοφυέστατοι διπλάσιοι τῶν φύλλων κατὰ τὸ μήκος ποδίσκοι τῶν ἀνθέων, 1-6 τὸν ἀριθμὸν.

Τὰ φύλλα τῆς διακρίνονται διὰ τὸ ζωηρὸν αὐτῶν ἀνοικτὸν ξανθοπράσινον χρῶμα. Ἐχουσι στίλβην λιπώδη, εἰσὶν ἱκανῶς παχέα, ἀλλὰ λεπτά καὶ μαλθακά. Ἡ ἐπιφάνεια αὕτη τῶν φύλλων, ἰδίως δὲ τῶν φυτῶν τῶν παρὰ τὰ ὕδατα φουμένων ἀφθόνως, καὶ ἐχόντων βλάστησιν ὀργώσαν, ἦτο κεκαλυμμένη ὑπὸ ἀπείρων πτωμάτων ἐντόμων. Πολλάκις ἐμέτρησα μέχρι 40 τοιαῦτα ἔντομα ἐφ' ἑνὸς καὶ μόνου εὐμεγέθους φύλλου, καὶ πόρρωθεν δὲ αἱ ἀστροειδεῖς φυλλάδες θεωροῦμενα ἐφαίνοντο κατάστικτοι ὑπὸ μελανῶν κηλίδων. Πρὸς τοῦτοις δὲ τὰ χεῖλη τῶν φύλλων ἦσαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον περιεστραμμένα. Καὶ ἀπὸ τῶν φύλλων δὲ μικρῶν φυταρίων, ἀνανθῶν εἰσέτι, δὲν ἔλειπον τὰ ζωάρια.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰ ἐπὶ τῶν φύλλων ἔντομα, ταῦτα ἀνῆκον εἰς διαφορώτατα εἶδη, εἶχον δὲ καὶ διαφορώτατον μέγεθος, ὡς ἐπέσθην μετὰ ἀκριβοῆς ἔρυναν. Τινὰ ἦσαν εὐμεγέθη, ἔχοντα μῆκος π. χ. μέχρις 7 χιλιοστομέτρων, ἀλλὰ τὰ πλεῖστα ἦσαν μικρότερα. Δυστυχῶς δὲν δύναμαι νὰ ὀρίσω καὶ τὰ εἶδη αὐτῶν ἀκριβέστερον· τοῦτο μόνον ἀναφέρω, ὅτι τὰ πλεῖστα εἰσὶν ἐκ τῶν ἐνυδροβίων ἡμιπτέρων καὶ νευροπτέρων, συχνότατα, καθ' ὃ μοὶ φαίνεται, ἐν καταστάσει καμπῶν, εἰτα ἐκ τῶν διπτέρων, ὀλίγιστα δὲ καὶ ἐκ τῶν κολεοπτέρων (ἰδίως μικροὶ σταφυλινίδαι). Τὰ πτώματα δὲ ταῦτα τὰ προσκεκολλημένα ἐπὶ τῶν φύλλων διατηροῦνται εἰς διαφόρους βαθμούς. Τὰ μὲν εἰσὶ δηλ. μᾶλλον, τὰ δὲ ἥττον διαβεβρωμένα καὶ διεφθαρμένα. Ἐνίστε διέκρινα ἐπὶ τῶν φύλλων σκέλη τινὰ μόνον ἐντόμων προσκεκολλημένα. Ταῦτα ἐναπομένουσιν, ὡς φαίνεται, ὡς ἄπεπτα καὶ καταπίπτουσιν ἢ τυχαίως ρίπτονται ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. Καὶ εἰς τὰ ἀπεξηραμένα δὲ δείγματα, ἅτινα διατηρῶ, καταφαίνεται τοῦτο σαφέστατα, διὸ καὶ δύναται ταῦτα νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς μαρτύρια τῶν εἰρημένων ἐντομολόγοι δ' ἐξ ἐπαγγέλματος θὰ δυνηθῶσιν ἀναμφιβόλως νὰ ὀρίσωσι τὰ πλεῖστα εἶδη τῶν συλλαμβανομένων καὶ εἰς τὰ φύλλα προσκεκολλημένων ἐντόμων.

Ἡ Ἑλληνικὴ λοιπὸν Λιπόφυλλος τοῦ Κόρακος ἀνήκει πάντως εἰς τὰ κατ' ἐξοχὴν ἐντομοφάγα φυτὰ, μάλιστα δὲ δύναμαι νὰ ἰσχυρισθῶ εἰς τὰ ἀδικογύτατα.

Σπ. ΜΗΛΙΑΡΑΚΗΣ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΤΗΣ ΜΗΛΟΥ

Οἱ ἀρχαιολόγοι καὶ οἱ περὶ τὴν μελέτην τῶν ἀρχαίων τεχνῶν σπουδάζοντες δὲν ἡδυνήθησαν ἔτι νὰ ποφανθῶσιν ὀριστικῶς περὶ τοῦ ἀκοιβοῦς χαρακτῆρος τοῦ θαυμασίου ἀγάλματος τῆς Ἀφροδίτης, τοῦ ἀρίστου τούτου προῖόντος τῆς ἑλληνικῆς καλλιτεχνίας, ὅπερ ἀνευρεθὲν ἠκρωτηριασμένον ἄνευ χειρῶν, τῷ 1820 ἐν τῇ νήσῳ

Μῆλον, ἵσταται νῦν ἀπὸ τοῦ 1834 ἐν τῷ ἐν Παρισίῳ Μουσείῳ τοῦ Λούβρου.

Τῶν ἀρχαιολογούντων τινὲς μὲν λέγουσιν ὅτι τὸ ἀγαλμα τοῦτο ἀνῆκεν εἰς τὸν ἐν τῇ Κνίδῳ τῆς Καρίας ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, τινὲς δὲ ὅτι ἀνῆκεν εἰς τὴν νῆσον Κῶ. Ἀλλ' ἐὰν περὶ τοῦτου διαφωνοῦσιν, ὁμοφώνως ὅμως οἱ πάντες σχεδὸν ὁμολογοῦσιν ὅτι εἶνε ἔργον τοῦ Πραξιτέλους, ὅστις ὡς γνωστὸν μετὰ τοῦ Φειδίου ὑπῆρξεν ὁ μέγιστος τῶν ἀγαλματοποιῶν τῆς Ἑλλάδος. Ἀλλὰ δι' ὁποίας τινὸς φορᾶς τῶν πραγμάτων κατήντησε τὸ ἀθάνατον τοῦτο μάρμαρον εἰς τὴν Μῆλον; Τὸ ζήτημα τοῦτο δὲν ἐσαφηνίσθη ἐντελῶς. Πιθανὸν καλλιτέχνης τις ἢ ἕτερος εὐσεβὴς ἄνθρωπος ἐπιθυμῶν νὰ διασώσῃ τῆς θεᾶς τὸ ὁμοίωμα ἀπὸ τῆς ἐπαπειλῆς αὐτὸ διαρπαγῆς καὶ καταστροφῆς, παραλαβὼν αὐτὸ ἐκόμισεν εἰς τὴν νῆσον ταύτην μακρὰν παντὸς κινδύνου καὶ το ἔχωσεν ἐν τῇ γῇ· ἢ μᾶλλον νικητῆς τις παρέλαβεν αὐτὸ μετ' ἄλλων λαφύρων καὶ ἕνεκα εἴτε ναυαγίου εἴτε ἄλλης τινὸς αἰτίας ῥιφθεὶς εἰς τὴν Μῆλον κατέλιπε καὶ αὐτὸ ἐκεῖ, βαθυμηδὸν δὲ κατεκαλύφθη ὑπὸ χωμάτων. Τοιαύτη τις εἶνε ἡ τύχη πλείστων ὅσων ἄλλων θαυμασίων τῆς ἀρχαίας τέχνης, ἐκείνων τοῦλάχιστον, ἅτινα διέφυγον τὴν φθορὰν τῶν χρόνων καὶ τῆς βαρβαρότητος.

Εἶνε δὲ τὸ ἀγαλμα ἐκ λαμπρότατου παρίου μαρμαροῦ ἔχον ὕψος πλεόν τῶν δύο μέτρων. Τὸ ἄνω μέρος αὐτοῦ, ὁ κορμὸς, διασώζεται ἐν ἀρίστη καταστάσει, τὸ δὲ κατώτερον καλύπτεται ὑπὸ ποδῆρους ἐσθῆτος οὕτως ὥστε μόνον ὁ ἕτερος τῶν ποδῶν φαίνεται. Ἔνεκα δὲ τῆς στάσεως αὐτοῦ καὶ ἐκ τινων συντριμμάτων συνανευρεθέντων μετ' αὐτοῦ, εἰκάζουσιν οἱ ἀρχαιολόγοι ὅτι δὲν ἦτο ἀπομεμονωμένον, ἀλλ' ἀπετέλει μέρος μεγάλου τινὸς συμπλέγματος, ἀποσπασθὲν ἀπ' αὐτοῦ. Καί ποτε δὲ ἤλπισαν ὅτι ἀνεῦρον τὰς ἐλλειπούσας χεῖρας· ἀλλὰ δυστυχῶς πᾶσαι αἱ χεῖρες αἱ νομισθεῖσαι ὅτι ἀνῆκον εἰς αὐτό, δὲν προσαρμόζονται ἀκριβῶς, ὥστε νὰ εἴπῃ τις ἀσφαλῶς ὅτι ἔχει τέλος ἄρτιον τὸ ἀριστοτέχνημα τοῦ Πραξιτέλους.

Σουηδὸς τις, καλλιτέχνης ἄμα καὶ πεπαιδευμένος ἀνὴρ, Γέσκελ Σαλομάν, μέλος τῆς ἐν Στοκχόλμῃ Ἀκαδημείας τῶν Καλῶν Τεχνῶν, κατῴρθωσε διὰ πολλῆς μελέτης νὰ ἀναπαραστήσῃ τὰ συμπλέγματα, ὧν πιθανῶς μέρος ἀπετέλει τὸ ἀγαλμα περὶ οὗ ὁ λόγος. Σειρὰ τριῶν καὶ τριᾶκοντα εἰκόνων, ληφθεισῶν ἐξ αὐθεντικῶν ἀρχαίων ἀγαλμάτων, παριστᾷ τὴν Ἀφροδίτην καθ' ἅπασας αὐτῆς τὰς στάσεις καὶ θέσεις, ὥστε νὰ καταφαίνεται εὐκλῶς ἡ ἀξία καὶ τὰ καθ' ἑκάστα αὐτῶν, ἔπειτα δὲ καὶ τὰ ἄλλα ἀγάλματα μεθ' ὧν πιθανῶς ἐκόσμηι ἡ Ἀφροδίτη αὕτη τὸν ναόν, ἐν ᾧ ἀπελάμβανε τὴν λατρείαν καὶ τὸν θαυμασμόν τῶν ἀνθρώπων. Τὰς μελέτας του δὲ ταύ-

τας ἐξέθηκεν ἐν τινι τῶν συνεδρίων τῆς Ἀκαδημείας καὶ ἐξέδωκεν ἐν ἰδίῳ πονήματι, ἐν ᾧ πλείστας ὁσας πολυτίμους πληροφορίας θὰ εὗρωσιν ὁ καλλιτέχνης, ὁ ἀρχαιολόγος καὶ ὁ ιστορικός.

ΕΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΤΟΥ Φ. ΣΟΥΛΙΕ

Ἡμέραν τινὰ ἀγνώστος εἰσελθὼν βιαίως εἰς τὴν ἐν Sceau κατοικίαν τοῦ Φρειδερίκου Σουλιέ καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς αὐτὸν χωρὶς νὰ ἀποκαλυφθῇ·

— Κύριε, τῷ λέγει μετ' ὀργῆς, ὀνομάζομαι ὑποκόμης de Fleury, μὲ εἰσέξατε ἐν τῷ δημοσιευμένῳ κατ' αὐτάς μυθιστορήματί σας ἀποδίδοντές μοι διαγωγὴν ταραχοποιῶ. Πρέπει νὰ μοὶ δώσῃτε ἱκανοποίησιν, ἄλλως θέλω σὰς καταμηνύσει.

Ὡς ἀπάντησιν πρὸς τοὺς λόγους τούτους ὁ διάσκημος μυθιστοριογράφος, ἀπάραχος καὶ γελῶν, ἔλαβεν ἀπὸ τῆς τραπέζης τὸν κάλαμον καὶ ἐνέβαψεν αὐτὸν εἰς τὸ μελανοδοχεῖον· κατόπιν δὲ προσθέτων εἰς τὸ ὄνομα τοῦ προσώπου τοῦ μυθιστορημάτος του ἐν ᾧ καὶ ἐν τῇ ἡλαξεν αὐτὸ εἰς Fleuryot· ἀπευθυνόμενος δὲ πρὸς τὸν ἀγνώστον, «ἰδοῦ, εἶπε, κύριε, ὅ, τι δύναμαι νὰ πράξω πρὸς ἱκανοποίησίν σας.»

Ὁ ξένος ἀνέγνωσε καὶ ἀνεγνώρισεν ὅτι ἀληθῶς ἡ ἐπενεχθεῖσα διόρθωσις ἦτο ἡ καλλιτέρα πρὸς αὐτὸν ἱκανοποίησις· ὅθεν χαιρετίσας ἀχωρήσεν εἰς Παρισίους.

Δὲν παρέρχοντο οὕτω ἡμέραι, ἄλλη ἐπίσκεψις πρὸς τὸν Σουλιέ· τὴν φορὰν ταύτην ὁ παρουσιασθεὶς εἶνε κύριος ὑψηλοῦ ἀναστήματος, μελανεῖμων, ὅστις ἐφαίνετο κλαίων ἐξ ὀργῆς. Ἀποτεινόμενος δὲ ἀπειλητικῶς πρὸς τὸν Σουλιέ·

— Κύριε, λέγει, ὀνομάζομαι ὑποκόμης de Fleuryot. Μὲ καταστρέφετε, Κύριε, δυσφημούντές με ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ μυθιστορημάτος σας! Ἄν δὲν ἀλλάξῃτε τὸ ὄνομα, μὲ φονεύετε.

Ὁ Σουλιέ ἔλαβε πάλιν τὸν κάλαμον καὶ ἡλάξε τὸ ο εἰς ε.

— Εἴσθε εὐχαριστημένος, Κύριε; λέγει εἰς τὸν ἀγνώστον.

— Μάλιστα, Κύριε, λέγει εὐγνωμονῶν ὁ κ. de Fleuryot.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ Σουλιέ λαμβάνει τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν·

Παρίσι, τὴν 1845

Φίλε καὶ εὐφυῆ μυθιστοριογράφε,

Καίτοι δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σας γνωρίζω οὐδὲ τὴν τύχην νὰ γνωρίζομαι ὑφ' ὀνόμα, σὰς παρακαλῶ οὐχ ἥτον νὰ δεχθῇτε τῆς εὐχαριστίας μου. Χάρis τῷ προσώπῳ τοῦ νέου μυθιστορημάτος σας αἱ δυσκολίαι, αἱ ἐμποδίζουσαι τοὺς γάμους μου, ἐξέλιπον. Παρουσιάζετε ἐν αὐτῷ τὸν ὁμιώνυμόν μου τόσῳ διακεδαστικὸν καὶ θαρραλέον, ὥστε ἡ μνηστὴ μου νομίσασα ὅτι πρόκειται περὶ ἐμοῦ, δὲν ἀνέβαλεν ἐπὶ πλέον τὴν ἀπόφασίν της. Συμφερόμεθα τὴν προσεχῇ Πέμπτην περὶ τῆν 11^{ην} τῆς πρωΐας ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἀγ. Θωμᾶ d'